

Sygn. akt V GC 410/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant: sekr. sądowy Joanna Linde	

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w K.

przeciwko A. R.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 580,04 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych cztery grosze),
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 170,09 zł.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o. o. w K. w pozwie skierowanym w trybie elektronicznego postępowania upominawczego przeciwko **A. R.** prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie kwoty 580,04 zł, zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 180,00 zł.

W uzasadnieniu podniósł, że dostarczał energię elektryczną do lokalu, w którym pozwana prowadziła działalność gospodarczą na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 30.03.2010 r. Za dostarczoną energię elektryczną i usługi dystrybucyjne powód wystawił i doręczył pozwanej fakturę VAT nr (...) stanowiącą o zadłużeniu pozwanej na wysokość 580,04 zł względem powoda z terminem płatności przypadającym na dzień 01. 08. 2012 r. Powód pismem z dnia 22. 03. 2013 r. wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty zaległości, która jednak do dnia sporządzenia pozwu nie została przez nią uregulowana.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 07. 05. 2013 r. w sprawie VI Nc-e 833451/13 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła **sprzeciw od w/w nakazu zapłaty** w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesowych.

W uzasadnieniu podniosła, że prowadziła działalność gospodarczą w okresie od 25. 05. 2010 r. do 31. 01. 2012 r. pod firmą (...) oraz że była najemcą lokalu położonego w Ś. na podstawie umowy najmu z dnia 09. 02. 2010 r., a ponadto, że łączyła ją ze stroną powodową umowa sprzedaży energii elektrycznej z dnia 05.05. 2010 r. Następnie, w dniu 01. 02. 2012 r. pozwana zakończyła działalność w przedmiotowym lokalu przekazując go protokolarnie właścicielowi P. J.. Podczas przekazania nastąpiło spisanie liczników poboru energii elektrycznej i sporządzenie protokołu ich przejęcia. Powołała się również na ustne ustalenie z właścicielem lokalu, który zobowiązał się do tego, że niezwłocznie po odebraniu lokalu uda się do siedziby firmy (...) sp. z o. o. w celu przepisania na niego liczników. Pozwana uzgodniła też z właścicielem lokalu, że w razie jakichkolwiek zaległości w płatnościach z tytułu dostawy energii elektrycznej, zostanie ona przez niego poinformowana telefonicznie lub listownie. Pozwana wskazała, że faktura (...) z 18.07.2012 r. obejmuje okres od 04.11. 2011 r. do 10. 07. 2012 r., a więc również okres, w którym nie zajmowała już przedmiotowego lokalu, a działalność była w nim prowadzona przez inny podmiot. Podniosła również, że właściciel lokalu P. J. nie informował jej o jakichkolwiek zaległościach płatniczych. W związku z powyższym uznała, że nie posiada żadnych zaległości płatniczych względem powoda z tytułu dostarczania energii elektrycznej.

Postanowieniem z dnia 06.06. 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

W **odpowiedzi na sprzeciw** pozwanej strona powodowa stwierdziła, że podtrzymuje w całości swoje żądania. W pozwie wniesionym na formularzu rozszerzyła swoje dotychczasowe żądanie wnosząc o zasądzenie ustawowych odsetek od kwoty 580,04 zł od dnia 02. 08. 2012 r.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 16. 10. 2013 r. podtrzymała swoje stanowisko.

W piśmie procesowym powoda z dnia 21. 02. 2014 r. wskazuje się na fakt korekty faktury (...), której wysokość równa się 634,87 zł poprzez fakturę korygującą 12F w kwocie 54,83 zł, co dało kwotę żadaną od początku postępowania przez stronę powodową. Również w tym piśmie strona powodowa wyjaśnia, że dopiero 21. 06. 2012 r., tj. z chwilą zawierania umowy sprzedaży energii elektrycznej z kolejnym klientem prowadzącym działalność gospodarczą w przedmiotowym lokalu, weszła w posiadanie protokołu z dnia 01. 02. 2012 r., co skutkowało wystawieniem faktury korygującej 12 F w dniu 22. 08. 2012 r. i końcowym rozliczeniem pozwanej według stanów licznika przez nią podanych.

W piśmie procesowym pozwanej z dnia 10. 04. 2014 r. pozwana uznała roszczenie powoda w wysokości 168, 43 zł, co jej zdaniem stanowi należność za korzystanie z energii elektrycznej za okres od 01. 01. 2012 r. do 01. 02. 2012 r.

Podczas rozprawy dnia 22.05.2014 r. pozwana uznała roszczenie powoda w zakresie kwoty 170,09 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami.

Powód działa w formie spółki kapitałowej, zaś pozwana prowadziła działalność gospodarczą jako osoba fizyczna na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

(odpis KRS powoda k. 22-24, odpis CEIDG pozwanej k. 40)

A. R. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś. ul. (...) w formie sklepu z biżuterią.

Strony prowadziły ze sobą współpracę gospodarczą. (...) Sp. z o. o. w K. dostarczał A. R. energię elektryczną na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji – umowa kompleksowa nr (...) zawartej w dniu 05. 05. 2010 r. w L..Umowa ta została zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej wypowiedzenia

przez każdą ze stron na zasadzie jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Rozliczenia pomiędzy stronami odbywały się w drodze zapłaty za faktury wystawiane przez powoda.

W dniu 01. 02. 2012 r. pozwana zakończyła działalność w lokalu znajdującym się w Ś. przy ul. (...), a do którego była dostarczana energia elektryczna na podstawie w/w umowy. W tym dniu przekazanie lokalu nastąpiło protokolarnie, w obecności dotychczasowego najemcy – A. R. oraz właściciela lokalu – P. J.. Sporządzono również protokół zdawczo – odbiorczy na okoliczność przekazania/przejęcia lokalu, w którym spisano stany licznika. Pozwana ustnie ustaliła z właścicielem lokalu, że ten zawiadomi powoda o zakończeniu umowy najmu pomiędzy nim a pozwaną, a tym samym o konieczności przepisania liczników na niego.

Dnia 21 czerwca 2012 r. w zakresie punktu poboru energii w Ś. przy ul. (...) została zawarta umowa z nowym odbiorcą - A. K., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...). Wtedy też strona powodowa weszła w posiadanie protokołu z dnia 01. 02. 2012 r. Wskutek tego wystawiono fakturę korygującą nr (...) w dniu 22. 08. 2012 r. Faktura ta stanowiła końcowe rozliczenie pozwanej według stanów podanych przez nią w w/w protokole. Pozwana jej nie uregulowała.

Dnia 12.03. 2013 r. powód wystawił ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Pozostało ono bezskuteczne.

(umowa sprzedaży energii z zał. k.25-34, faktura VAT (...) k.38-39, protokół przekazania nieruchomości k.50, protokół zdawczo-odbiorczy liczników z 01.02.2013 r. k.51,52, faktura korygująca k.77-78, zrzut okna ekranowego nowego klienta k.79-80, wezwanie do zapłaty k.35-37)

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej dotycząca lokalu w Ś. przy ul. (...). Zgodnie z treścią art. 535 k. c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszym sporze powód domagał się zapłaty za sprzedaż energii elektrycznej dostarczanej na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia dystrybucji zawartej przez strony 05.05.2010 r. na czas nieokreślony. Pozwana kwestionowała swoje zobowiązanie wynikające z w/w umowy za okres od 01. 02. 2012 r. tj. od kiedy opuściła i opróżniła lokal wynajmowany przez nią dotychczas na cele prowadzonej działalności gospodarczej do 21. 06. 2012 r., kiedy to z powodem umowę sprzedaży energii elektrycznej do przedmiotowego lokalu zawarł nowy podmiot gospodarczy. A. R. twierdziła, że z racji iż faktura obejmowała również okres, w którym nie zajmowała już przedmiotowego lokalu, a działalność prowadził w nim inny podmiot, nie posiadała żadnych zaległości płatniczych w stosunku do powoda.

Zgodnie z art. 354 k. c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Jak zaś wynika z dyspozycji oraz art. 355 k. c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność) oraz należyta starannością dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Niewątpliwie zatem na pozwanej ciążył obowiązek wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej łączącej strony. Nie zwalniał jej z tego obowiązku fakt ustnych ustaleń pozwanej z właścicielem wynajmowanego lokalu, z tej prostej przyczyny, że to pozwana była stroną umowy sprzedaży. Nawet gdyby przyjąć założenie, że właściciel lokalu chciał wypowiedzieć umowę w imieniu A. R., to nie posiadał odpowiedniego umocowania do skutecznego podjęcia czynności tego typu. Powód natomiast zgodnie z umową w dalszym ciągu dostarczał do lokalu energię elektryczną, ponieważ pozwana nie złożyła mu oświadczenia woli o chęci rozwiązania umowy wiążącej ją z powodem. W ocenie Sądu pozwana nie dopełniła tym samym ciężącego na niej obowiązku dołożenia należytej staranności w postaci wypowiedzenia umowy z dnia 05. 05. 2010 r.

Istotne jednak jest, że pozwana nie została obciążona za zużycie energii elektrycznej przez kolejnego najemcę lokalu. Zwrócić bowiem należy uwagę na uzasadnione działanie powoda, który skorygował należność wynikającą z faktury VAT o nr (...) w wysokości 634,82 zł fakturą korygującą 12F opiewającą na kwotę 54,83 zł, co po odjęciu daje kwotę 580,04 zł, będącą przedmiotem sporu. Korekta ta wynika z uwzględnienia przez powoda protokołu zdawczo-odbiorczego sporządzonego przez pozwaną dnia 01. 02. 2012 r. (na którym spisano stan licznika z dnia opuszczenia przez nią lokalu).

Wobec powyższego Sąd orzekła jak w punkcie I wyroku.

Odrzucenie pozwu w zakresie rozszerzonego pismem z dnia 28. 08. 2013 r. żądania pozwu odnośnie odsetek ustawowych od kwoty 580,04 zł od dnia 02. 08. 2012 r. do dnia zapłaty wynika wprost z art. 505⁴ § 1 k.p.c. który stanowi, że zmiana powództwa w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalna. W ten sam sposób Sąd zakwalifikował wniosek pozwanej o przypozwanie P. J. i wobec tego został on oddalony. Przez rozszerzenie powództwa należy bowiem rozumieć zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe jego modyfikacje.

Sąd podczas rozprawy oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadka P. J., przesłuchania stron i wezwania P. J. o przedłożenie dokumentów wskazanych w sprzeciwie albowiem zgodnie z art.227 k.p.c. dowody w postępowaniu sądowym przeprowadza się na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy tymczasem w/w dowody takowego waloru nie miały. Zgłoszenie dowodów dotyczących ustalenia faktów nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy należy zdaniem Sądu uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania (art. 217 § 2 k.p.c.). Okoliczności sporne w rozumieniu art. 217 § 2 k.p.c. dotyczą faktów „mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie”, a nie wszelkich okoliczności podnoszonych przez strony (vide : wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1997 r. I PKN 71/96, z dnia 19 maja 1997 r. I PKN 179/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2006 r. III AUa 35/2006). Ponadto dodać należy, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem subsydiarnym (art. 299 k.p.c.) przeprowadzanym tylko wówczas gdy pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 227,00 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 30,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 180,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.

Uznanie roszczenia powoda przez pozwaną w toku postępowania do kwoty 170,09 zł obligowało Sąd do zastosowania dyspozycji art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. i nadanie wyrokowi w punkcie I rygору natychmiastowej wykonalności do kwoty uznanej.